

ת"פ 15978/12/15 - מדינת ישראל נגד פנחס פט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15978-12-15 מדינת ישראל נ' פט(עציר)
לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בר טוב

המאשימה

נגד

פנחס פט (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין

הנאשמים

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה ואיומים. בכתב האישום נטען כי "ביום 8.5.15, בשעה 10:00 או בסמוך לכך, במכון הדרום בדרך בן צבי בתל אביב, חסם הנאשם עם משאיתו את נתיב היציאה מהמכון ויצא מן המשאית. מר אליהו גרונדשטיין שניסה לצאת עם רכבו מהמכון פנה לבחור שישב על גג משאית הנאשם ובקש שיזיז את המשאית. בתגובה הבחור ענה לאליהו בחוצפה וקילל אותו. אליהו אמר שאם לא יזיז את המשאית יצלצל למשטרה ובינתיים צילם את המשאית בפלאפון האישי שלו. אז הגיע הנאשם בצעקות ובקללות, ניסה לקחת לאליהו את הפלאפון מהיד, ואיים עליו שיינגח בו ושייקח לו את הפלאפון ושישבור אותו, בעוד הבחור שם יד על פניו של אליהו ואיים שייקח ממנו את הפלאפון. לאחר מכן נצמד הנאשם לאליהו ואיים עליו שישבור לו את העצמות, כל זאת בכוונה להפחידו או להקניטו. אליהו הזעיק משטרה ולפני הגעת השוטרים התניע הנאשם את המשאית וברח מהמקום. במעשיו תקף הנאשם את אליהו שלא כדין".

מסכת הראיות

2. המתלונן העיד וסיפר כי ביום המקרה, נסע בשעת בוקר מוקדמת למכון הרישוי דרום ביפו, כדי להעביר את הרכב של בתו מבחן רישוי. לדבריו קבועה הייתה לו באותו יום פגישה בשעה 11:00 בשדה התעופה הרצליה עם טייסים, אותם ייצג בבג"צ. המתלונן סיפר כי הגיע למכון הדרום, סיים את תהליך הבדיקה לקראת השעה 10:00 עמוד 1

ועמד בעמדה האחרונה, שם אמר לו הבוחן להחנות את הרכב ולגשת למשרד כדי לקחת את המסמכים לאחר שעבר את המבחן. העד המשיך וסיפר שלא יכול היה לצאת כי הרכב שלפניו לא יצא. כשיצא מרכבו התברר לו שבניצב לרכב הראשון, עמדה משאית גדולה עליה היה כתוב "פיני הובלות", מספרה 15-510-38, ללא נהג. העד מסר כי צילם את המשאית במקום. (ת1). וכן את הנהג שישב במשאית, לאחר שהגיע מאוחר יותר. (ת1א). לשאלת בית המשפט, השיב המתלונן כי לא היה נהג ברכב, כפי שניתן לראות בת1 עוד אמר כי על גג תא הנהג שכב דקה קודם לצילום, בחור צנום, שאת זהותו אינו יודע, והשתזף. לדברי העד לאחר שביקש מאותו בחור צנום להזיז את הרכב כי עליו לצאת, הוא ירד בקפיצה, נעמד מולו "כמו תרנגול", שאל אותו "מי אתה?" "מה אתה?" והתחצף. העד הוסיף וסיפר שאמר לאותו שאם לא יזיז את הרכב, יצלם המתלונן את הרכב ויתקשר למשטרה וכך עשה, העד הוסיף ואמר כי לאחר שצילם עוד בטרם התקשר למשטרה, הופיע הנאשם, ומנע ממנו להמשיך ולצלם "התקרב אליי, חזה אל חזה, יד מנפנפת אל הפנים". לדברי העד ביקש הנאשם לקחת את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן ולשבור אותו עוד טען כי הנאשם אמר שיפגע בו ואף קילל את אמו של המתלונן אשר לדבריו חש מאוים, כשהנאשם נוגע בו ושולח את ידו אל מכשיר הטלפון. המתלונן חש כדבריו "אני עומד שם ועוד רגע חוטף מכות. נוגעים בי כבר, רוצים לקחת לי את המכשיר. גם הוא וגם זה שהיה אתו". המתלונן הוסיף ותיאר שהנאשם נגע בגופו בחזהו, אף כי הנאשם נמוך ממנו, תוך שהוא מנפנף בידו מול פניו של המתלונן. כששאל את הנאשם מדוע אינו מזיז את רכבו השיב לו לדבריו הנאשם שרכבו מקולקל. לדברי המתלונן התקשר למוקד 100 של המשטרה משום שחש מאוים. לדבריו כששמע הנאשם שהמתלונן מתקשר למשטרה, הניע את רכבו ועזב את המקום. המתלונן הוסיף ואמר שאיש המשטרה שהגיע למקום אמר לו להגיש תלונה במשטרה.

3. לתיק בית המשפט הוגש דו"ח פעולה. בפסקה המתארת את פרטי המקרה, כפי שנרשמו על ידי המוקדן או המוקדנית נכתב "מכון הדרום מודיע מדווח על משאית שחוסמת רכבים במכון דרום וכי יש צעקות ברקע שניהם נמצאים במקום". בהמשך נכתב על ידי איש המשטרה שהגיע למקום "הגעתי למקום האירוע כמו כן ביצעתי סריקות לצורך איתור המשאית אך ללא תוצאות. המתנתי במקום מספר דקות ניגש אלי אדם העונה לשם גרונדשטיין אליהו אשר מסר כי משאית היתה במקום וחסמה מספר רכבים... לציין כי הוסבר לו באם ירצה יוכל להגיע לתחנת המשטרה ויגיש תלונה בגין המשאית אשר חסמה במקום עזבתי את המקום כאשר הכל כשורה".

סיכומי הצדדים בתמצית

4. ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בהתבסס על עדותו היחידה של המתלונן. בכל הנוגע לדו"ח הפעולה של השוטר (ת2), לטעמה של ב"כ המאשימה הפנה השוטר את המתלונן למסור הודעה במשטרה "ולא בכדי". ב"כ המאשימה התייחסה לאמור בדו"ח הפעולה שם נכתב, בין היתר, כי בעת שדיווח המתלונן על משאית החוסמת רכבים במכון הדרום נכתב גם "יש צעקות ברקע, שניהם נמצאים במקום" וכן שהשוטר אמר למתלונן כי יוכל למסור עדות "בגין המשאית, אשר חסמה במקום". לגישתה של ב"כ המאשימה מאפיין הדו"ח הקצר את דוחות הפעולה אותם כותבים שוטרים, המטפלים בעשרות מקרים ביום, המגיעים לזירת אירוע. ולטענתה אין בהיותו של הדו"ח לאקוני כדי להשמיט את הקרקע תחת עדותו של המתלונן. המאשימה סבורה כי הלך הרוח הבא לידי ביטוי בדיווח על פרטי המקרה למוקד, וכן העובדה שהסייר הפנה את המתלונן לתחנת

המשטרה ולמסור תלונה מתיישבים עם עדותו של המתלונן. ב"כ המאשימה סבורה שיש להעדיף את עדותו של המתלונן שהעיד **"בצורה ישרה, רהוטה ומהימנה"**, וסיפר שחש מאוים מהסיטואציה. ב"כ המאשימה סבורה שניתן להבחין, בתמונה שהוגשה, בנאשם עומד קרוב מאוד למתלונן, מרים את ידו ומנופף אותה בתנועה מאיימת. העובדה שהנאשם לא נמצא במקום בעת שהגיע הסייר מלמדת, לטעמה של ב"כ המאשימה, על כך שהנאשם ברח מהמקום, עובדה המחזקת את עדותו של המתלונן. לטעמה של המאשימה היה על הנאשם למסור בחקירתו במשטרה את פרטיו של העד ראובן סלומון, אשר זומן על ידו כעד מטעמו. עוד טוענת ב"כ המאשימה כי העובדה שהתלונה נמסרה למוקד בשעה 10:16 והעובדה שבעת שהשוטר שהגיע למקום בשעה 10:32 לא היה הנאשם במקום בהתחשב בדבריו של הנאשם לפיהם היה עליו להחתים טפסים לאחר שסיים לעבור את המבחן ולמצוא את האימוביליזר, שאבד לו, מעלה יותר מתהייה בדבר סבירותה של גרסתו של הנאשם. על היותו של הנאשם **"חם מזג"** ניתן ללמוד, לגישה של המאשימה, מדבריו של הנאשם למתלונן במהלך העימות **"אם היית פוחד, לא היית נצמד כמו זין"**, וכן מהחלטתו שלא להמשיך ולהשיב לשאלותיה בחקירתו הנגדית. ב"כ המאשימה הביעה תמיהה באשר להצלחתו של הנאשם לאתר את עד ההגנה הראשון, שאינו נראה לטענתה בתמונות. העד לא זכר מה לבש הנאשם ובאיזה יום היה האירוע וכן זכר שהיה אדם על המשאית, וזאת בניגוד לדברי הנאשם. עוד סבורה ב"כ הנאשם שעדי ההגנה אינם תומכים בגרסת הנאשם לפיה קיללו אחרים את המתלונן.

5. ב"כ הנאשם ביקשה לזכות את הנאשם בטענה שהיה על המשטרה לבצע פעולות חקירה נוספות ולא להטיל את מלאכת איתור העדים על ההגנה. ב"כ הנאשם ביקשה שלא לקבל את עדותו של המתלונן וטענה שנמנע מלהציג את כל התמונות אותן צילם במהלך האירוע על מנת שלא יצליחו לאתר את העדים שהיו במקום. עוד ביקשה לקבוע שמהתמונות ניתן להבין שהמתלונן הוא שהתקרב אל הנאשם ולא להיפך.

דין והכרעה

6. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים ותקיפה.
7. מעובדות כתב האישום קשה להבין אילו עובדות מבססות עבירה של תקיפה, אם בכלל.
8. לאחר ששמעתי את העדים ועיינתי בחומר הראיות הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם, שכן אין די בעדותו היחידה, הכבושה, של המתלונן, בכל הנוגע לטענתו לפיה איים עליו הנאשם וניסה לקחת ממנו את מכשיר הטלפון שלו.
9. מדו"ח הפעולה, שהוגש לתיק עולה כי ההודעה שהתקבלה במוקד התייחסה רק לטענה לפיה חסם רכבו של הנאשם את רכבו של המתלונן. **"מודיע מדווח על משאית שחוסמת רכבים במכון דרום"** עוד נרשם בדו"ח המוקד כי נשמעו צעקות ברקע וכי **"שניהם נמצאים במקום"**. בחלקו השני של הדו"ח המתייחס לפרטי הטיפול באירוע, נכתב על ידי איש המשטרה שהגיע למקום שהמתלונן מסר לו כי **"משאית היתה במקום וחסמה מספר רכבים"** וכן כי הוסבר למתלונן שאם ירצה יוכל להגיע לתחנת המשטרה להגיש תלונה בגין

המשאית שחסמה במקום. הא ותו לא.

10. שעה שהחליטה המאשימה להגיש את דו"ח הפעולה ת/2, בהסכמה, משמע שמוסכם עליה שהמתלון לא מסר לשוטרי כל נתון אחר, שאינו נזכר בדו"ח. שהרי לו סברה המאשימה אחרת, חזקה שהייתה מבקשת לגבות הודעה מרושם הדו"ח, על מנת לברר האם הדברים נאמרו ולא נכתבו או שמא כלל לא נאמרו.

11. היות ומדו"ח הפעולה ניתן להסיק כי המתלון לא אמר לשוטרי שהגיע למקום שהנאשם איים עליו ותקף אותו וכן כי לא אמר את הדברים בשיחתו למוקד, מצופה היה ממי שכתב את כתב האישום, שינסה לברר את מקור השוני בין גרסאותיו של המתלון. מצופה היה ממנסח כתב האישום לבקש את הקלטת ההודעה למוקד, על מנת לברר האם מהצעקות ברקע ניתן היה להסיק שהנאשם נשמע מאיים על המתלון, יתכן והיה בהקלטה כדי לחזק את עדותו היחידה של המתלון או את גרסתו של הנאשם.

חובתה של המשטרה כלפי הציבור בכלל וכלפי ציבור המתלוננים והנאשמים בפרט

12. סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א 1971 (להלן: "פקודת המשטרה") מגדיר את תפקידי המשטרה וקובע כי "משטרת ישראל תעסוק במניעת עבירות ובגילויין בתפיסת עבריינים ובתביעתם לדין, בשמירתם הבטוחה של אסירים, ובקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש".

13. נקבע לא אחת בפסיקה כי על גורמי המשטרה והפרקליטות להפעיל את סמכויותיהם בסבירות, במיומנות ובתבונה. (ראו בין היתר ע"א 2979/15 חמר בן עמאר סעד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], 5.7.17). סמכויות הרשות מכוח החוק מהוות מקור ממנו ניתן ללמוד על היקף חובתיה של הרשות כלפי הפרט בגין מעשה ספציפי (ראו ע"א 3580/06 עזבון המנוח חגי יוסף ז"ל נ' מדינת ישראל).

14. מחובתה של המשטרה לשמירה על שלום הציבור ומחובתה לגלות עבירות ולתפוס עבריינים נגזרת חובתה כלפי הציבור הרחב בכלל וכלפי מתלוננים ונאשמים בפרט. שעה שהמשטרה נמנעת מלבצע את החקירה באופן ראוי, עלול אמונו של הציבור במשטרה להיפגע, ועלול להיגרם מצב בו לא ניתן יהא להגיע להכרעה, בהעדר ראיות מספיקות.

15. בכל הנוגע לחובתה של המשטרה כלפי מתלון - נאמר כי "המשטרה חייבת לטפל בתלונות שאדם מגיש על מעשי עבירה שנעשו בו בעבר, שנעשים בו בהווה, או שהוא חושש שייעשו בו בעתיד. בעצם הגשת התלונה "מתקרבים" המתלוננים אל המשטרה והופכים את חובתה הכללית לחובה קונקרטית כלפיהם. אמנם, למשטרה נתון שיקול-דעת רחב בדבר אופן הטיפול; בידי המשטרה המומחיות הנדרשת להחליט על קו הפעולה המתאים, אלא שאין הדין מותיר למשטרה שיקול-דעת בדבר עצם הטיפול בתלונה. המשטרה אינה רשאית להתעלם כליל מתלונה, וכאמור, החלטתה שלא לחקור צריכה להתקבל מתוך שיקול-דעת ולהיות מנומקת". (ראו פסקה 13 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר בע"א 1678/01 מדינת

ישראל נ' וייס, פ"ד נח(5) 167(להלן: "וייס").

16. בענייננו, פנה המתלונן למשטרה. המסקנה העולה מהגשת כתב האישום היא שהמאשימה סבורה שיש ממש בתלונתו. לאחר שהפקיד המתלונן את עניינו בידיה של המשטרה היה על המשטרה במסגרת הפעלת שיקול דעתה בדבר אופן הטיפול בתלונה, לבדוק את דיוותן של הראיות ולנסות למצוא ראיות על מנת לרדת לחקר האמת. אין די בכך שהמשטרה "מאמינה למתלונן".

17. ובאשר לחובתה של המשטרה כלפי נאשמים - נקבע כי "על גורמי התביעה להגיש כתב אישום, כל אימת שברשותם ראיות מספיקות לאישומו של אותו חשוד. נקבע, בהקשר זה, כי דיות הראיות, לצורך הגשת כתב אישום, נבחנת בהתאם למבחן "האפשרות הסבירה להרשעה", על-פיו יש לעמוד על סיכויי ההצלחה להביא להרשעתו של החשוד. בהתאם למבחן זה, בנסיבות בהן קיים סיכוי סביר להרשעתו של החשוד, יש להגיש נגדו כתב אישום. ואולם, כאשר סיכויי ההרשעה אינם נראים מבטיחים במיוחד, רשאים גורמי התביעה להחליט על גניזת תיק החקירה, ולהימנע מהגשת כתב אישום. הרציונל העומד בבסיסו של כלל זה, נעוץ ברצון להקטין, ככל הניתן, את "אישומי השווא", הנובעים מהגשת כתבי אישום ללא תשתית ראייתית מספקת, וזאת לנוכח הפגיעה האניהרנטית בזכויות היסוד של האדם, מעצם הגשת כתב האישום נגדו (בג"ץ 2534/97 יחב נ' פרקליטות המדינה, פ"ד נא(3) 1, 10-11 (1997); (ראו פסקה 15 בבג"ץ 4372/11 פלוני נ' מדינת ישראל).

18. "הפעלת סמכויותיו של התובע כפופה לשיקולים מסוגים שונים. מצד אחד, הוא משמש חוליה מרכזית במערכת אכיפת החוק, בליווי החקירה הפלילית ובניהול ההליך הפלילי מטעם המדינה. מצד שני, בתור נציגה של המדינה, עליו להקפיד הקפדה יתירה על זכויותיו של הפרט הנתון להליך הפלילי, ולהגן מפני פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו. ביצוע תפקידי אכיפת החוק על-ידי התביעה כפוף, אפוא, לחובת הקפדה מוגברת על זכויות הנחקר או הנאשם, ובתוך כך, לנקיטת זהירות מיוחדת מפני פעולות להפלת אדם שלא היה מעורב בפלילים. במסגרת זו, חלה על רשויות התביעה חובה לבחון בקפדנות ראיות אשר נאספו במהלך חקירה כדי לקבוע אם יש מקום לשלילת חירותו של האדם במעצר; אם יש מקום להגשת אישום נגדו; ואם ראוי לנהל הליך פלילי בבית משפט נגדו (ע"פ 6621/01 בדליאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 870, 882 (2002)). על רקע הפגיעה החמורה הצפויה לאדם מניהול הליך פלילי נגדו, על התביעה להשתכנע כי חומר הראיות שנאסף מצדיק ניהול משפט נגדו (קרמניצר, בעמ' 180)". (ראו פסקה 93 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"א 3580/06 עזבון המנוח חגי יוסף ז"ל נ' מדינת ישראל (להלן: "חגי").

19. "כשם שחובה על המשטרה לפעול בצורה סבירה בחקירת תלונות מבוססות, כן עליה להגן גם על האינטרס הנגדי של הנילונים ולנקוט אמצעים סבירים כדי לברר אם יש ממש בתלונות. "...עצם ניהול חקירה על-פי מידע לא נכון מהווה ראייה לכאורית כי המשטרה התרשלה בהערכת המידע שעלפיו פתחה בחקירה שבעטייה נפגע הנחקר" (בג"ץ 64/91 חילף נ' משטרת ישראל [9], בעמ' 658). נדרשת אפוא בחינה עניינית של כל תלונה על-מנת להחליט על קו הפעולה המתאים ביותר לטיפול בה" (ראו עניין וייס).

20. "נאמר לא אחת כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, (ההדגשה אינה במקור ת.ק) בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי לישנא: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466, 472, השופט - כתארו אז - ברק). (פיסקה ז (2) לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל [30.3.06]).

21. דומה שהיווצרות התהפכו אצל המאשימה ותחת להבין שחובתה של המשטרה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, סבורה היא כי על הנאשם רובץ נטל הבאת הראיות להוכיח את חפותו. אכן לעיתים רובץ על נאשם נטל טקטי להביא ראיות לסתור את ראיות המאשימה, נטל שאף אלמלא זימן עדי הגנה מטעמו, לא הייתי מוצאת מקום להעבירו אל הנאשם, במצב דברים בו עדותו היחידה של המתלונן לא התיישבה עם דו"ח הפעולה שהוגש.

22. אכן "כעניין מעשי וכעניין של מדיניות משפטית, אין המשטרה יכולה להקצות את מלוא המשאבים העומדים לרשותה לכל מקרה ומקרה, ועליה להחליט, על פי שיקול דעתה, על חלוקת משאביה המוגבלים" (ראו לעניין זה את דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"א 5277/08 אליקשווילי נ' מ"י [פורסם בנבו] מיום 28/7/09, עמ' 9). ואולם שעה שמדובר בפעולות חקירה בסיסיות, ניתן לצפות כי אלה יבוצעו, על מנת שתיק החקירה יהא שלם ככל הניתן. המשטרה אינה חייבת לבצע חקירה מקסימלית, אך עליה לבצע פעולות חקירה מספיקות וסבירות הנדרשות בהתאם לנסיבות המקרה.

23. מצופה מהמאשימה שאם היא סבורה שאין תיק החקירה מצדיק הקצאת משאבים לחקירה נאותה, במצב דברים בו קיים שוני מהותי בין גרסתו של המתלונן למוקד ולשוטר שהגיע למקום, (שתי גרסאות נפרדות) לבין דבריו בהודעתו, כפי שכנראה מצאו ביטוי בניסוח כתב האישום ובעדותו בבית המשפט (הודעתו של המתלונן לא הוגשה לתיק ביהמ"ש), תימנע המאשימה מהגשת כתב האישום. מוסכם עלי שאין מוטלת על התביעה חובה להביא בפני ביהמ"ש ראיות "מושלמות" וכי די בראיות מספיקות, עם זאת שעה שמתגלה שוני מהותי בין הודעתו של המתלונן למוקד ודבריו לשוטר שהגיע למקום, לבין דבריו בהודעה שנגבתה ממנו, על היחידה החוקרת ועל המאשימה לברר האם יש ממש בשוני בין הגרסאות ולא להגיש כתב אישום המבוסס על עדות יחידה שהיא עדות כבושה.

24. במהלך חקירתו הנגדית של המתלונן עלתה בלבי תחושה של אי נוחות, נוכח הפער בין גרסתו לפניי, אותה מסר המתלונן באופן רהוט וקוהרנטי, לבין דבריו כפי שהובאו בדו"ח הפעולה, שהוגש, כאמור, בהסכמה. בעדותו, סיפר המתלונן כי על גג המשאית היה אדם, שירד ממנה. עדות שנטיתי לתת בה אמון. המתלונן אמר שלו האזין ביהמ"ש להקלטת הודעתו למוקד היה שומע כי בניגוד לאמור בדו"ח הפעולה כן התייחס בדבריו לאיומים.

25. העדים שהעידו מטעם ההגנה סיפרו כי אכן היה אדם על המשאית ויתרה מכך כי מפתחות המשאית נמצאו, סופו של דבר, על גג הרכב. מדבריהם של שני עדי ההגנה עלה כי שניהם חשו עוינות כלפי המתלונן, שהקים מהומה

על לא דבר וכי כעס, לטענתם, שלא בצדק, על הנאשם, שחיפש את המפתחות. בעניין זה יש בעדותם כדי לחזק את עדותו של המתלונן, לפיה חש פחד. "**אני עומד שם ועוד רגע חוטף מכות**" עמ' 8 ש' 14 לפרוטוקול.

26. מעדותו של עד ההגנה מר איגר, בעמ' 24 ש' 2, עולה כי המתלונן הצביע לכיוונו ולכיוונו של אחרים ו"**אמר לנו שאנו עדים**". (לדבריו עדים לכך שהנאשם חסם עם המשאית את הדרך) כך גם מעדותו של העד מר סולומון בעמ' 28 ש' 17. העד סולומון הוסיף ואמר כי התפתח בינו לבין המתלונן ויכוח, משום שאמר למתלונן להיכנס לרכבו. התרשמתי שהעדים התרעמו על גישתו של המתלונן שצילם את הנוכחים ואמר "**אני אראה לכם**" (עמ' 27 ש' 19) רק משום שהנאשם הפריע לו לעזוב את המקום.

27. אינני מקבלת את טענתה של ב"כ הנאשם לפיה התמונות מלמדות על כך שהנאשם **לא** התקרב יתר על המידה אל המתלונן משום שאני סבורה שגם לו התקרב הנאשם אל המתלונן לא יכול היה המתלונן באותה עת לצלמו. הדעת נותנת שכאשר אדם חשוף לאיום מיידי בפגיעה בגופו הוא עוסק בהתגוננות ולא בצילום.

28. הנאשם בעדותו, לא רק שלא אישר את העובדה שהיה אדם על גג הרכב, אלא אמר "**לא היה בן אדם על גג של הרכב, זה גבוה, צריך סולם כדי לעלות לשם. זה גובה של 3.5 מטר**". מדבריהם של שני עדי ההגנה עולה שאכן עלה אדם בעזרת סולם על גג הרכב, כפי הנראה כדי לתקן נורות, כך שלא מן הנמנע שאותו אדם לא הגיע עם הנאשם אלא היה עובד של מכון הרישוי. הנאשם לא סיפר בשום שלב שהמפתחות נמצאו על גג הרכב. אם אמנם נכונים דבריהם של עדי ההגנה, הרי שהאמת אינה נר לרגליו של הנאשם.

סוף דבר

29. "...אין מניעה כי בית המשפט יכריע משפט פלילי על יסוד העדפת עדות אחת על פני אחרת וזהו מנהג של יום ביומו. ואולם, בית המשפט אינו בוחן כליות ולב והשתתת הרשעה על יסוד ממצאי מהימנות, מעוררת את החשש שמא יורשעו בדין חפים מפשע. משכך, לטעמי מוטלת החובה על רשויות החקירה להעמיד את כל המשאבים הדרושים על מנת לאתר ראיות פיסיטיות ואחרות שהן ראיות אובייקטיביות שיהיה בהן כדי לספק עוגן חיצוני לעדות (ר' ע"פ 3090/11 ענתבאווי נ' מדינת ישראל (2012)), בפסקה 17 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר).

30. בעניין אחר ע"פ 10049/08 אבו עצא נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.8.2012) אמר כב' השופט דנציגר כי "**המשטרה צריכה להתמקד בחקר האמת... חקר האמת משמעו, בין היתר, השגת ראיות אובייקטיביות ופוזיטיביות, איתור עדי ראיה וגילוי ממצאים פיסיים לשם ביצוע בדיקות פורנזיות ואחרות... עדיפה לטעמי שיטת חקירה במסגרתה רותמת המשטרה את מיטב משאביה לשם איתור ראיות של ממש אף מחוץ לחדר החקירות**" (שם, פסקאות 92-93).

31. לאחר ששקלתי את מכלול הראיות שהובאו בפניי ואת טענות הצדדים, ובבואי להזהיר את עצמי, האם ניתן להסתפק בעדותו היחידה של המתלונן, לנוכח האמור בדו"ח הפעולה ת/2 כבסיס להרשעה (ראו לעניין זה בספרו של המלומד יעקב קדמי, על הראיות, חלק ראשון בעמ' 471 (תש"ע 2009)), הגעתי למסקנה כי אין די בעדותו של המתלונן, אל מול גרסת הנאשם וגרסתם של עדי ההגנה מטעמו, כדי להביא להרשעת הנאשם,

כאשר המשטרה נמנעה מלחקור ולחזק את גרסת המתלונן בעדות של עדים אובייקטיביים נוספים, את זהותם ניתן היה לברר בנקל, (בעזרת התמונות, אותן צילם המתלונן), בפרט נוכח דבריהם של עדי ההגנה, לפיהם רשם מנהל המכון שמות של מי שנכח במקום בעת האירוע, **לוי רק הגיע החוקר** למכון הרישוי במטרה לאתר עדים למקרה ולא היה מסתפק בישיבה בכיסא, בתחנת המשטרה, בגביית הודעות ועריכת עימות.

32. לאור כל האמור, החלטתי לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ח, 08 פברואר 2018, במעמד הצדדים